

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 678

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 949 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.....	2-3	Decizia nr. 1.101 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9-10
Decizia nr. 1.025 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	3-4	Decizia nr. 1.104 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 483/2006	10-11
Decizia nr. 1.068 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 ¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital	5-7	Decizia nr. 1.107 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării și art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 1.098 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006	7-8	Decizia nr. 1.109 din 8 septembrie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	13-15
		Decizia nr. 1.110 din 8 septembrie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 949

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată de Rahed Mohamed Ali Wahaili în Dosarul nr. 718/302/RF/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Dalati Bassam, interpret autorizat de limba arabă.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia critică o omisiune legislativă. Precizează că autorul excepției își axează critica pe faptul că cetățenii străini nu pot solicita declasificarea anumitor informații, însă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu are competența de a complini carențele legislative.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 718/302/RF/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Rahed Mohamed Ali Wahaili într-o cauză aflată în stadiul procesual al recursului, având ca obiect soluționarea plângerii împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de anulare a dreptului acestuia de ședere în România, de anulare a formei de protecție anterior acordate și de refuzare a menținerii formei de protecție ori a acordării unei noi forme de protecție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că legea criticată este contrară, în ansamblul său, prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la respectarea vieții private și de familie. Aceasta, deoarece, potrivit art. 20 din lege, se pot clasifica informații de ordin personal, fără ca persoana vizată să aibă la îndemână o cale de atac. Se arată că excluderea cetățenilor străini din sfera persoanelor care pot

cere, în temeiul art. 20 din lege, declasificarea unor informații care îi privesc este contrară principiului nondiscriminării în exercitarea unei căi de atac efective în legătură cu un drept recunoscut de Convenție, în speță, art. 8. Se precizează că utilizarea, în cadrul unei proceduri judiciare, a informațiilor astfel clasificate, determină încălcarea art. 21 din Constituție și a art. 6 din Convenție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, necontravenind niciuneia dintre normele constituționale și internaționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002. Prevederile art. 20 din lege, la care face referire autorul excepției, au următoarea redactare: „*Art. 20. — Orice persoană fizică sau juridică română poate face contestație la autoritățile care au clasificat informația respectivă, împotriva clasificării informațiilor, duratei pentru care acestea au fost clasificate, precum și împotriva modului în care s-a atribuit un nivel sau altul de secretizare. Contestația va fi soluționată în condițiile legii contenciosului administrativ.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, sunt încălcate prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse la art. 6 — „*Dreptul la un proces echitabil*”, la art. 8 — „*Dreptul la respectarea vieții private și de familie*”, art. 13 — „*Dreptul la un recurs efectiv*” și la art. 14 — „*Interzicerea discriminării*”, precum și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, referitoare la interzicerea generală a discriminării, și cele ale art. 21 din Constituție privind dreptul de acces liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește Legea nr. 182/2002 în ansamblul său, autorul excepției nu formulează critici concrete, din care să se

poată deduce eventuala contrarietate a întregii reglementări cu textele din Constituție și din celelalte documente internaționale invocate, ci se limitează la a afirma caracterul neconstituțional al acesteia, fără să ofere însă argumente în sprijinul acestei aserțiuni. Curtea reține că regimul informațiilor clasificate, reglementat prin legea criticată, se justifică prin importanța deosebită a acestora pentru siguranța națională, iar Constituția României, prin art. 53 și însuși art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat de autorul excepției, permit autorităților statului adoptarea măsurilor legale care, într-o societate democratică, sunt apreciate ca necesare pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii sau prevenirea faptelor penale ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată de Rahed Mohamed Ali Wahaili în Dosarul nr. 718/302/RF/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.025

din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Catalpete Cengiz în Dosarul nr. 3.999/4/2008 al Judecătoria Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că textul de lege ce formează obiect al acesteia nu contravine prevederilor din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.999/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Catalpete Cengiz într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de acesta împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de

respingere a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât, dat fiind lipsa sa de precizie și claritate, limitează sfera de aplicabilitate a interdicției cuprinse în art. 22 alin. (2) din Constituție doar la riscul de a fi supus la tortură și tratamente sau pedepse inumane ori degradante ca urmare a unuia dintre cele 5 motive de persecuție: rasa, religia, naționalitatea, opinia politică și apartenența la un anumit grup social. Or, în conformitate cu dispozițiile constituționale și convenționale, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, „spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane sau degradante este mult mai larg”. De aceea, se arată că dispozițiile de lege criticate „permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante”. Autorul excepției, turc de origine kurdă, precizează că a fost obligat să își părăsească țara deoarece a suferit persecuții grave întrucât a dezertat din serviciul militar obligatoriu și descrie în amănunt situația sa personală, precum și condițiile sociale, politice și legislative din Turcia.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că stabilirea, prin dispozițiile legale criticate, a condițiilor în care se poate acorda accesul la o nouă procedură de azil este în deplină concordanță cu prevederile constituționale prin care se consfințește dreptul la viață, la integritate fizică și psihică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Catalpete Cengiz în Dosarul nr. 3.999/4/2008 al Judecătoria Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 88 alin. (2) — „(2) Accesul la o nouă procedură de azil se acordă dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții:

a) pe parcursul procedurii de soluționare a cererii anterioare sau după soluționarea cererii anterioare printr-o hotărâre irevocabilă ori, după caz, printr-o decizie de închidere a dosarului, solicitantul invocă elemente noi care nu au putut fi prezentate din motive neimputabile acestuia, cu condiția ca aceste elemente să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție din partea statului român. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil;

b) de la data finalizării procedurii de azil anterioare, în sensul alin. (1) lit. b), au survenit transformări de ordin politic, social, militar sau legislativ în țara de origine, de natură a avea consecințe grave pentru solicitant.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 88 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 reglementează condițiile ce trebuie îndeplinite, alternativ, pentru ca solicitantului să i se acorde accesul la o nouă procedură de azil. Curtea constată că redactarea acestora este suficient de clară și precisă pentru ca destinatarul normei, apelând, la nevoie, la consiliere de specialitate în materie, să înțeleagă cerințele stabilite de aceasta, în așa fel încât să poată valorifica posibilitatea oferită de prevederile de lege criticate, în sensul de a obține accesul la o nouă procedură de azil, în ipoteza în care se încadrează în cerințele impuse de acestea.

Totodată, Curtea reține că textele de lege ce formează obiectul excepției nu conțin nicio prevedere de natură să nesocotească interdicția de supunere la tortură sau la tratamente inumane ori degradante impusă de dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției. De altfel, Curtea observă că acesta este nemulțumit de modul în care Oficiul Român pentru Imigrări face aplicarea normei criticate, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.068

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comrimet” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 15.863/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 iunie 2009, în prezența avocatului Cristian Duțescu pentru Societatea Comercială „Comrimet” — S.A. din Galați, a consilierului juridic Anina Radu pentru S.I.F. Oltenia — S.A. și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 16 iunie 2009, iar apoi pentru 7 iulie 2009 și pentru 14 iulie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 15.863/63/2008, **Tribunalul Dolj — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, introduse prin art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2005**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comrimet” — S.A. din Galați în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii în anulare a hotărârii Adunării generale a Acționarilor S.I.F. Oltenia — S.A. din Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate instituie o limitare a dreptului de proprietate ce operează asupra tuturor atributelor sale, existența pragului de deținere de 1% afectând deopotrivă dreptul de folosință, dreptul de a culege fructele și dreptul de dispoziție al titularului. Totodată, dreptul de dispoziție asupra acțiunilor și libertatea de a contracta sunt puternic afectate de alin. (4) al art. 286¹, care stipulează obligativitatea înstrăinării acțiunilor cu care este depășită limita de deținere în maximum 3 luni de la depășirea acestui prag. Stabilirea unei limite a dreptului de proprietate privată asupra acțiunilor unei societăți comerciale contravine art. 44 alin. (1) din Constituție, nicio rațiune de oportunitate sau de asigurare a protecției anumitor investitori neputând justifica această încălcare.

De asemenea, autorul excepției susține că legislația Uniunii Europene prevede ca măsură de protecție a investitorilor obligativitatea efectuării ofertei publice obligatorii în cazul atingerii unui anumit nivel de deținere. Astfel, art. 5 din Directiva 2004/25 instituie recomandarea ca persoana care dorește preluarea unei companii să fie obligată să efectueze oferta publică adresată tuturor acționarilor și pentru toate deținerile acestora, recomandare introdusă și în Legea nr. 297/2004, care este aplicabilă și în cazul societăților de investiții financiare.

Totodată, autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate încalcă și art. 40 din Constituție, întrucât nu se poate vorbi de dreptul de asociere, atât timp cât se impun prin lege restricții în exercitarea acestui drept. Principiul liberei asocieri a cetățenilor vine în contradicție cu instituirea unei limite legale a participanților în cadrul unei organizații private, subiecte de drept privat, iar existența dispersării excesive a acționariatului cauzată de prezența pragului de 1% încalcă exercitarea liberă a dreptului la asociere prin împiedicarea întrunirii acționarilor în cadrul adunării generale extraordinare.

De asemenea, se arată că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 45 din Constituție, încălcând dreptul acționarilor societăților de investiții financiare la libertatea economică.

În concluzie, autorul excepției susține că nu pot fi incidente dispozițiile art. 53 din Constituție, deoarece restrângerea dreptului de proprietate și a dreptului de asociere nu se încadrează în niciuna dintre ipotezele prevăzute de acest text constituțional.

Tribunalul Dolj — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Astfel, textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale ale art. 40, 44 și 45, dar nici pe cele ale art. 53, întrucât nu se poate reține existența unei restrângeri neproporționale cu situația care a determinat-o.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, iar în baza art. 50 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, s-a solicitat punctul de vedere al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.

Guvernul apreciază că art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 a instituit o restrângere a exercițiului dreptului de dispoziție în privința acțiunilor deținute la o societate comercială, dar această limitare, conformă cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, este justificată de interese economice vizând protecția intereselor acționarilor. Totodată, obligarea acționarilor care dobândesc în mod fraudulos o poziție semnificativă de a-și vinde participația care depășește cota permisă intervine ca o sancțiune, iar nu ca o limitare sau o restrângere a dreptului de proprietate, invocând în acest sens prevederile art. 9 alin. (5) teza întâi din Directiva nr. 93/22 CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare. De asemenea, Guvernul apreciază că prin dispozițiile de lege criticate nu se încalcă nici prevederile art. 45 din Constituție, deoarece accesul liber al persoanei la o activitate economică și libera inițiativă se exercită în condițiile legii, iar potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, statul are rolul de a crea cadrul general economic, social și politic necesar pentru derularea activității operatorilor economici, ceea ce implică adoptarea unor reglementări restrictive, în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor. Acționarul obișnuit al unei societăți de investiții financiare nu este acționarul diligent, care caută să se informeze asupra participației sale, ci este acționarul nediligent, dezinteresat, care urmărește doar să primească dividendele aferente cotei sale, fără o valoare prea mare. Astfel, rațiunile care au stat la baza instituirii acestui prag de deținere de 1% „au fost strâns legate de prevenirea tendinței de speculare a titlurilor S.I.F. și de

protejarea intereselor acționarilor nediligenti”. Cât privește dispozițiile art. 40 din Constituție, Guvernul consideră că acestea nu au incidență în soluționarea cauzei. În final, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 470/2005.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Comisia Națională a Valorilor Mobiliare arată că — printr-un punct de vedere adresat Guvernului în anul 2005 — a susținut, cu majoritate de voturi, inoportunitatea impunerii unei limite de deținere a acțiunilor unei societăți de investiții financiare. De asemenea, în vederea adoptării Legii nr. 97/2006, a exprimat poziția oficială potrivit căreia se impune completarea în mod expres a cadrului legal existent, în sensul limitării deținerilor la 1% din capitalul social al S.I.F. și asupra persoanelor care acționează concertat, în scopul aplicării corespunzătoare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 41/2005 pentru evitarea concentrărilor deținerilor de acțiuni la o societate de investiții financiare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, Avocatului Poporului și Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, dispoziții introduse prin Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 28 iulie 2005, și modificate prin articolul unic pct. 8 din Legea nr. 97/2006 pentru aprobarea acestei ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006.

În prezent, textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 286¹: „(1) Orice persoană poate dobândi cu orice titlu sau poate deține, singură ori împreună cu persoanele cu care acționează în mod concertat, acțiuni emise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea fondurilor proprietății private, dar nu mai mult de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare.

(2) Exercițiul dreptului de vot este suspendat pentru acțiunile deținute de acționarii care depășesc limitele prevăzute la alin. (1).

(3) Persoanele menționate la alin. (1) au obligația ca la atingerea pragului de 1% să informeze în maximum 3 zile lucrătoare societatea de investiții financiare, C.N.V.M. și piața reglementată pe care sunt tranzacționate respectivele acțiuni.

(4) În termen de 3 luni de la data depășirii limitei de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare, acționarii aflați în această situație sunt obligați să vândă acțiunile care depășesc limita de deținere.

(5) C.N.V.M. va emite reglementări pentru aplicarea prezentului articol.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 40 privind dreptul de asociere, în art. 44 privind garantarea proprietății private, în art. 45 referitoare la libertatea economică și în art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, orice persoană poate dobândi cu orice titlu sau poate deține, singură ori împreună cu persoanele cu care acționează în mod concertat, acțiuni emise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private, dar nu mai mult de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare. Acest prag maxim de deținere de acțiuni ale unei societăți de investiții financiare a fost introdus de către legiuitor din rațiuni ce țin de interesul public deosebit acordat acțiunilor emise de societățile de investiții financiare, societăți care — potrivit art. 1 din Legea nr. 133/1996 pentru transformarea Fondurilor Proprietății Private în societăți de investiții financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 1 noiembrie 1996 — provin din fostele Fonduri ale Proprietății Private și funcționează ca societăți comerciale pe acțiuni.

Curtea constată că societățile de investiții financiare nu pot fi considerate simple societăți comerciale pe acțiuni, astfel cum le califică în mod eronat autorul excepției de neconstituționalitate, întrucât au fost constituite prin voința legiuitorului din transformarea Fondurilor Proprietății Private, acționarii nefiind animați de *affectio societatis*, au un obiect de activitate strict prevăzut de lege, sunt organisme de plasament colectiv care emit acțiuni nominative și le distribuie cetățenilor care au optat pentru schimbul titlurilor de privatizare la Fondurile Proprietății Private, iar majorarea capitalului lor social se poate realiza numai prin oferta publică de acțiuni.

Pe de altă parte, Curtea constată că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, putând institui anumite limite pentru apărarea intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 515 din 29 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2007, respingând excepția de neconstituționalitate a altor dispoziții din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, a stabilit că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, legiuitorul are competența de a stabili limitele dreptului de proprietate, iar în considerarea acestei competențe, anumite prevederi din Legea nr. 297/2004, constatate ca fiind constituționale, au instituit limite ale dreptului de dispoziție în privința acțiunilor deținute la o societate comercială.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că impunerea prin lege a unui prag maxim de deținere de acțiuni la societățile de investiții financiare rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private nu este de natură să contravină prevederilor art. 44 din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 286¹ din Legea privind piața de capital, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece obligația de a vinde acțiunile ce depășesc pragul de 1% din capitalul social al unei societăți de investiții financiare, prag impus de lege, reprezintă o sancțiune a nerespectării unei dispoziții legale și nicidecum o nesocotire a dreptului de proprietate privată, garantat prin dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală.

Referitor la dispozițiile art. 45 din Constituție, invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit normei constituționale, este garantată exercitarea „în condițiile legii” a accesului liber al persoanelor la o activitate economică, iar textul alin. (4) al art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 nu face decât să sancționeze nerespectarea unor astfel de cerințe legale. Accesul liber la o activitate economică nu

excluse, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, statul având obligația să impună reguli de disciplină economică, iar legiuitorul având competența să stabilească sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

În final, Curtea constată, pe de-o parte, că dispozițiile art. 40 din Constituție privind dreptul de asociere nu au incidență în

cauza de față, deoarece acestea se referă la asociații de drept public, care nu au scopuri lucrative, ci au scopuri politice, sociale, religioase, culturale etc., iar, pe de altă parte, că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au legătură cu cauza, deoarece nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de textul constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3 al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comrimet” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 15.863/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.098

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 978/112/2008, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006**, excepție ridicată de Titus Mihail Păștean ș.a. într-o cauză având ca obiect acordarea primei de concediu de odihnă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate ca interzicând controlorilor financiari din cadrul Camerelor de Conturi județene dreptul la plata primelor de concediu de odihnă sau ca excluzându-i de la plata acestor prime. Se mai arată că excluderea controlorilor financiari de la plata primei de concediu de odihnă are ca efect discriminarea nejustificată a acestora în raport cu funcționarii publici în condițiile în care au aceleași categorii de atribuții și același statut.

De asemenea, se apreciază că prin emiterea celor două ordonanțe de urgență Guvernul a afectat în mod nepermis dreptul la salariu și dreptul la condiții rezonabile de viață.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepție ridicată de Titus Mihail Păștean, Cornel Ciobăncan, Margarita Bungărdean, Ioan Grigore, Mihai Marcu, Maria Neculai, Ileana Morușan, Simion Mureșan, Mariana Nath, Marin Neagoie, Ioan Palfi, Mircea Ioan Rapan, Sztankovszky Zoltán Árpád, Cornelia Todoașcă, Marin Vîrvoreanu, Ioan Vlad și Veturia Bugnaru în Dosarul nr. 978/112/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, întrucât autorii acesteia doresc, în realitate, completarea normelor legale supuse controlului. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 886 din 16 iunie 2009.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 18 octombrie 2000, și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 20 decembrie 2007, texte care au următorul cuprins:

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000: „Controlorii financiari din cadrul Curții de Conturi se remunerează cu indemnizație lunară, conform anexei care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.”

— Art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007: „(2) *Intră în categoria personalului căruia îi sunt aplicabile prevederile prezentei ordonanțe de urgență, conform alin. (1): funcționarii publici, funcționarii publici cu statut special, personalul auxiliar din justiție, membrii corpului diplomatic și consular al României, precum și alte categorii de personal care beneficiază de prima de concediu de odihnă în baza legilor speciale, începând cu anul intrării acestora în vigoare.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepție ridicată de Titus Mihail Păștean, Cornel Ciobăncan, Margarita Bungărdean, Ioan Grigore, Mihai Marcu, Maria Neculai, Ileana Morușan, Simion Mureșan, Mariana Nath, Marin Neagoie, Ioan Palfi, Mircea Ioan Rapan, Sztankovszky Zoltán Árpád, Cornelia Todoască, Marin Vîrvoreanu, Ioan Vlad și Veturia Bugnaru în Dosarul nr. 978/112/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 41 privind dreptul la muncă, ale art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, ale art. 135 alin. (2) lit. f) privind crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. Sunt invocate, de asemenea, în susținerea excepției, dispozițiile art. 6 paragraful 1 și ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Protocolul adițional și Protocolul nr. 12 la Convenție, precum și o serie de acte juridice adoptate la nivelul Uniunii Europene, toate privind, în esență, principiul egalității și dreptul la muncă. În fine, este invocată o bogată jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Comunităților Europene cu privire la principiul egalității.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Excepția de neconstituționalitate ce vizează art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 este inadmisibilă, întrucât autorii acesteia sugerează că textul legal criticat trebuie modificat, în sensul ca acesta să prevadă, pe lângă indemnizația lunară cu care sunt remunerați controlorii financiari, și o primă de concediu de odihnă. Însă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu este competentă să modifice sau să completeze textele legale deduse judecării sale.

Mai mult, Curtea observă că, în cauză, se ridică și anumite probleme de interpretare a legii, chestiuni care, de asemenea, în temeiul art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței Curții Constituționale, soluționarea acestora fiind de competența exclusivă a instanțelor de judecată.

II. Excepția de neconstituționalitate care privește dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 este, de asemenea, inadmisibilă, întrucât, contrar art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, textul criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei. Ordonanța de urgență criticată „reglementează modalitatea de plată a primelor acordate cu ocazia plecării în concediu de odihnă, în baza prevederilor din actele normative a căror aplicare a fost suspendată prin legile bugetare anuale succesive și actele normative anuale de salarizare, în perioada 2001—2006”. Or, obiectul cererii de chemare în judecată îl reprezintă acordarea primelor de concediu de odihnă, nefiind contestată modalitatea de eșalonare a plăților stabilită de către Guvern.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.101

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care au următorul cuprins:

„(2) *La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 269 din 12 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 21 iunie 2005, și Decizia nr. 1.230 din 20 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 14 februarie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Codul muncii, a statuat că repunerea părților în situația anterioară nu lezează în niciun mod dreptul de proprietate al angajatorului, drept care trebuie exercitat cu respectarea conținutului și limitelor sale, stabilite de lege. Fără posibilitatea repunerii părților în situația anterioară concedierii, atingerea adusă dreptului la muncă al salariatului nu s-ar repara și nu s-ar asigura stabilitatea raporturilor la muncă.

De asemenea, Curtea a mai statuat că prevederile art. 45 din Constituție nu îl îndreptățesc pe angajatorul agent economic să acționeze în mod arbitrar, nesocotind dispozițiile legale referitoare la angajarea și concedierea personalului.

Pentru aceleași argumente, Curtea a stabilit că nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea prevederilor art. 57 din Constituție, referitoare la obligația exercitării drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și a libertăților altora.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate prin deciziile menționate, Curtea reține faptul că instanța de judecată se pronunță asupra aspectelor de temeinicie și legalitate a deciziilor de concediere și dispune măsura reintegrării în măsura în care este posibil la solicitarea salariatului în cazul anulării măsurii concedierii, fără a analiza oportunitatea acestei măsuri. Analiza oportunității măsurii excedează controlului judiciar și este irelevantă în raport cu efectele anulării măsurii concedierii. Mai mult, încetarea raporturilor de muncă nu poate fi guvernată de factori subiectivi pe care i-ar putea invoca angajatorul. Totodată, nu se poate

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în Dosarul nr. 6.841/110/2007 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde partea Daniela Ionela Solcan, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea excepției și menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.841/110/2007, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației ce vizează o decizie de concediere și reintegrarea angajatului în funcția anterior deținută.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat conduce la imixtiuni în administrarea fondului de comerț ce se află în proprietatea exclusivă a societății angajatoare, fond asupra căruia numai aceasta poate dispune liber. Se mai arată că textul art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 este neconstituțional și pentru că instanța de judecată, în cazul în care constată caracterul nelegal al măsurii concedierii, nu are niciun fel de posibilitate să analizeze oportunitatea reintegrării, aceasta operând *ope legis*. Se mai susține că reintegrarea ar trebui să opereze numai în cazuri excepționale, și nu și în cazurile în care anularea deciziei de concediere a fost dispusă pentru un motiv pur formal sau procedural.

Tribunalul Bacău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

susține ca în materie de muncă anularea unei măsuri să nu repună părțile în situația inițială. În caz contrar, nulitatea măsurii concedierii ar îndreptăți salariatul numai la plata unor sume de bani și s-ar deschide posibilitatea angajatorului de a concedia

oricând o persoană, fără ca aceasta să aibă posibilitatea de a reveni pe postul anterior ocupat.

În consecință, Curtea constată că textul legal criticat nu contravine nici prevederilor art. 124 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în Dosarul nr. 6.841/110/2007 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.104

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 483/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 132/2009. În ceea ce privește raportarea criticii de neconstituționalitate la art. 52 din Legea fundamentală, consideră că acesta nu este incident în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, excepție ridicată de Asociația de Proprietari din blocul nr. 5, str. Crângași nr. 9, sectorul 6, București, în Dosarul nr. 2.399/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se prezintă Victor Costache, împuternicit al Asociației de Proprietari, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul părții prezente. Aceasta susține că dispozițiile cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 sunt contrare Constituției, deoarece „introduc discriminarea și nedreptățirea unor categorii de consumatori în ceea ce privește subvenționarea prin ajutoare de stat a producerii și distribuției energiei termice prin sisteme centralizate”. Depune note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât tratamentul diferit este justificat obiectiv și rațional. În acest sens, invocă jurisprudența Curții

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.399/302/2008, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 483/2006.** Excepția a fost ridicată de Asociația de Proprietari din blocul nr. 5, str. Crângași nr. 9, sectorul 6, București, într-o cauză având ca obiect o acțiune în pretenții, respectiv obligarea Guvernului și a Ministerului Finanțelor Publice la plata unor sume de bani, cu titlu de subvenții pentru energia termică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Constituție, deoarece „creează un tratament favorizant unor grupuri de consumatori”, prin „ajutoarele acordate pentru subvenționarea energiei termice pe filiera producătorilor și distribuitorilor”. Se arată că, în acest mod, se instituie o inegalitate între consumatorii casnici de energie termică racordați la sistemele centralizate de încălzire și restul consumatorilor neracordați.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă precizează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 nu aduc atingere drepturilor

recunoscute de lege reclamantei și nu creează un tratament discriminatoriu. Astfel, menționează că stabilirea, printr-un act normativ de aceeași forță ca și legea, a modului de acordare a ajutoarelor de stat pentru energia termică nu este de natură să instituie o discriminare, fiind aplicabilă tuturor categoriilor de persoane vizate de norma juridică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 132/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile împuternicitului autorului excepției, concluziile procurorului, notele scrise depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 14 august 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 483/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.028 din 27 decembrie 2006. Ulterior sesizării Curții Constituționale, alin. (1) al art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 a fost modificat prin art. I pct. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 28 august 2009.

Astfel, dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

„Art. 4. — (1) În vederea compensării creșterilor neprevizionate ale prețurilor la combustibilii utilizați pentru producerea energiei termice furnizate populației prin sisteme centralizate pe perioada derulării programului «Termoficare 2006—2015 căldură și confort», aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 462/2006 pentru aprobarea programului

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, excepție ridicată de Asociația de Proprietari din blocul nr. 5, str. Crângași nr. 9, sectorul 6, București, în Dosarul nr. 2.399/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

«Termoficare 2006—2015 căldură și confort» și înființarea Unității de management al proiectului, republicată, se acordă furnizorilor de energie termică sume din bugetele locale, inclusiv din sume transferate bugetelor locale de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Administrației și Internelor.

(2) Valoarea sumelor de la bugetul de stat prevăzute la alin. (1) va fi de maximum 45% din costurile determinate conform reglementărilor în vigoare pentru combustibilul propriu folosit pentru producerea energiei termice destinate populației.

(3) Autoritățile de reglementare competente vor elabora în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe metodologiile de determinare a sumelor necesare prevăzute la alin. (1). Pe baza acestor metodologii, autoritățile de reglementare competente vor stabili anual sumele necesare potrivit prevederilor alin. (1).

(4) Autoritățile administrației publice locale vor asigura din bugetele locale sumele necesare acoperirii integrale a diferenței dintre prețul de producere, transport, distribuție și furnizare a energiei termice livrate populației și prețurile locale de referință, după acordarea sumelor de la bugetul de stat, potrivit alin. (1), dar nu mai puțin de 10% din valoarea costurilor totale.

(5) Pentru menținerea unor prețuri suportabile la energia termică livrată populației, energia electrică produsă în cogenerare va fi preluată cu prioritate în regim reglementat.”

Prevederile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 52 alin. (1) referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Autorul excepției susține, în esență, că se aplică un tratament juridic diferit consumatorilor casnici racordați la sistemul centralizat de energie termică, față de cei neracordați la un astfel de sistem, prin acordarea unor sume de la bugetul de stat și de la bugetele locale, cu titlu de ajutoare de stat pentru subvenționarea producției și a transportului de energie termică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut recent obiect al controlului de constituționalitate, într-o cauză în care autor al excepției era tot o asociație de proprietari, iar motivele de neconstituționalitate, precum și textele din Legea fundamentală invocate ca fiind încălcate erau identice celor din prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 132 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009, Curtea a respins, cu majoritate de voturi, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006, statuând că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât tratamentul diferit instituit între consumatorii casnici de energie termică este justificat în mod obiectiv și rațional, iar principiul constituțional al egalității nu are semnificația unei uniformități de tratament juridic.

Considerentele și soluția pronunțată în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât propunem respingerea excepției ca neîntemeiată.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.107

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării și art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării și art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Cuciureanu în Dosarul nr. 24.176/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a art. 40 din Legea nr. 137/2002 ca neîntemeiată. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, arată că, întrucât autorul excepției nu argumentează pretinsa neconcordanță a textului atacat față de prevederile constituționale invocate, excepția este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 24.176/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării și ale art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Constantin Cuciureanu într-o cauză având ca obiect o acțiune în pretenții.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că instituirea unei competențe diferite de cea din dreptul comun, în domeniul privatizării, contravine dispozițiilor constituționale ale art. 124 și art. 126 alin. (2), deoarece „niciun text de lege nu poate deroga de la regulile de procedură stabilite de lege, mai ales prin intermediul unei reguli de competență speciale [...]”.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, având în vedere că nici art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă și nici art. 40 din Legea nr. 137/2002 nu încalcă prevederile art. 124 și art. 126 alin. (2) din Constituția României, și aceasta întrucât dispozițiile legale criticate sunt aplicabile în egală măsură părților în litigiu, iar faptul că norma prevăzută de legea specială derogă de la norma de drept comun nu contravine Legii fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 655/2007 și Decizia nr. 914/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție de neconstituționalitate.

Obiectul excepției, așa cum reiese din examinarea încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, și art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 40 din Legea nr. 137/2002: „(1) *Cererile prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut de prezenta lege, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și de celelalte legi speciale din domeniul privatizării ori se valorifică un drept conferit de acestea sunt de competența secțiilor comerciale ale tribunalelor și se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea părților.*

(2) *Dacă sunt motive întemeiate pentru care părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un singur termen în cunoștință de cel mult 5 zile, pentru aceste motive.*

(3) *Instanța este obligată să pronunțe hotărârea în termen de 3 zile de la închiderea dezbatelor și să comunice părților hotărârea în cel mult 5 zile de la pronunțare.”;*

— Art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă: „*Tribunalul judecă:*

1. *În primă instanță:*

a) *procesele și cererile în materie comercială al căror obiect are o valoare de peste 1 miliard lei, precum și procesele și cererile în această materie al căror obiect este neevaluabil în bani;”.*

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției și în art. 126 alin. (2) privind stabilirea prin lege a competenței instanțelor și a procedurii de judecată.

Autorul excepției susține că instituirea unei competențe diferite de cea din dreptul comun, în domeniul privatizării, contravine prevederilor constituționale invocate, deoarece niciun text de lege nu poate deroga de la regulile de procedură stabilite de lege, mai ales prin intermediul unei reguli speciale de competență.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, Curtea constată că autorul acesteia nu aduce niciun argument prin care să susțină neconstituționalitatea acestei norme legale, ce constituie dreptul comun în materie de competență a tribunalelor în prima instanță. Prin urmare, față de cerințele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivată*”, consecința acestui fapt este imposibilitatea exercitării controlului de constituționalitate. Curtea nu se poate substitui autorului sesizării în ceea ce privește invocarea motivelor de neconstituționalitate, deoarece, procedând în acest mod, ar realiza un control din oficiu, incompatibil cu dispozițiile legii sale de organizare în materie.

Așa fiind, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă este inadmisibilă.

II. Referitor la dispozițiile art. 40 din Legea nr. 137/2002, Curtea constată că acestea au mai făcut obiect al controlului de

constituționalitate într-o cauză cu o motivare similară celei invocate în dosarul de față.

Astfel, prin Decizia nr. 655 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 27 august 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții de lege și a reținut că textul criticat reglementează competența și procedura de judecată în domeniul privatizării, prin derogare de la dreptul comun, însă acest fapt este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2).

S-a arătat în decizia menționată că textul de lege supus controlului de constituționalitate prevede judecarea de urgență și cu precădere a tuturor cererilor prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut de legislația din domeniul privatizării. Soluționarea mai operativă a anumitor cauze ce prezintă un interes special nu afectează calitatea judecății, legalitatea și temeinicia soluției ce se va pronunța.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Cuciureanu în Dosarul nr. 24.176/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.109

din 8 septembrie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Comercială „Vegas Company” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 1.892/296/2007 al Judecătoria Satu Mare.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea

Prin Încheierea din 9 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.892/296/2007, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vegas Company” — S.R.L. din Iași într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt discriminatorii, deoarece nu respectă egalitatea de tratament a părților contractante la momentul încheierii contractului de muncă. Dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din aceeași lege sunt contrare și prevederilor art. 41 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât obligativitatea încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă îngrădește dreptul la muncă și încalcă principiul libertății comerțului, iar regimul sancționator stabilit pentru angajator este discriminatoriu față de cel stabilit pentru salariați, care nu pot fi sancționați. Or, principiul egalității în drepturi impune stabilirea aceluiași tratament pentru situații identice.

Judecătoria Satu Mare apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 3 și 73 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 53/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 5 iulie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 371/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „(1) *Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior începerii raporturilor de muncă.*”;

— Art. 276 alin. (1) lit. e): „(1) *Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...]*

e) *primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă*

de la 15.000.000 lei la 20.000.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 1 miliard lei.”

În opinia autorului excepției textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 41 alin. (1) referitor la *dreptul la muncă și la măsuri de protecție socială* și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) ce instituie obligația statului de a asigura *libertatea comerțului și principiul egalității*.

În esență, sunt criticate dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate pentru că stabilirea obligației angajatorului de a încheia contract de muncă în formă scrisă încalcă principiul *egalității în drepturi*, îngrădește *dreptul la muncă* și contravine *principiului libertății comerțului*.

Examinând excepția, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, urmând să fie respinsă ca atare.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate prin raportare la art. 41 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Astfel, prin deciziile nr. 448 din 15 septembrie 2005 și nr. 265 din 20 martie 2007, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 28 septembrie 2005 și, respectiv, nr. 266 din 20 aprilie 2007, Curtea a statuat că, „întrucât contractul individual de muncă reprezintă cea mai concludentă dovadă a ceea ce au convenit părțile, documentul pe baza căruia se poate verifica în ce măsură și-a îndeplinit obligațiile oricare dintre părți, ce drepturi poate revendica și ce răspunderi are, chiar și în cadrul soluționării unor eventuale litigii, încheierea lui, chiar înainte de începerea raportului de muncă și în formă scrisă, este în interesul ambelor părți.

Răspunderea pentru încheierea contractului individual de muncă revine, în mod firesc, angajatorului. Existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. Încadrarea în muncă doar cu forme legale, pe baza unor contracte individuale de muncă, asigură și cunoașterea și exercitarea obligațiilor legale ce le revin celor care folosesc forța de muncă salariată.

Prevederea obligației încheierii contractului individual de muncă, în formă scrisă, precum și sancționarea neîndeplinirii acestei obligații legale nu îngrădesc în niciun fel exercițiul dreptului la muncă și, cu atât mai puțin, libertatea comerțului.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele acelor decizii subzistă și în cauza de față.

Deosebit de cele reținute prin precedentele decizii, Curtea reține că în ceea ce privește comerțul cu forța de muncă (forța de muncă în calitate de capital), fără a împiedica în niciun fel libertatea comerțului, acesta trebuie strict reglementat, mai ales prin prisma drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor stabilite ca atare prin titlul II cap. II din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin raportare la *principiul egalității în drepturi*, Curtea reține că angajatorul și salariatul se află, în mod obiectiv, în situații diferite, determinate de statutul juridic, de drepturile și îndatoririle specifice în cadrul raportului de muncă. Drepturile și libertățile fundamentale ale cetățeanului sunt valori constituționale ce se întemeiază pe demnitatea umană și libera dezvoltare a personalității umane [art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală], drepturi de care beneficiază numai persoanele fizice. Drepturile persoanelor juridice, cum este și cazul angajatorului, sunt stabilite prin actele juridice de înființare, care le determină capacitatea juridică adecvată realizării scopurilor lor. De aceea, instituirea unui tratament juridic diferit este pe deplin justificată obiectiv și rațional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ridicată de Societatea Comercială „Vegas Company” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 1.892/296/2007 al Judecătoriei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.110

din 8 septembrie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fotbal Club U Craiova” — S.A. în Dosarul nr. 9.917/99/2008 al Tribunalului Iași — Comercial faliment.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.917/99/2008, **Tribunalul Iași — Comercial faliment a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fotbal Club U Craiova” — S.A. într-o cauză având ca obiect o cerere de revizuire a unei hotărâri judecătorești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece reglementează revizuirea unei sentințe doar în limita „aspectelor ce țin de admisibilitatea cererii de revizuire și a faptelor pe care se întemeiază fără a raporta actul nou la probele administrate în cauză în ciclul procesual anterior”, astfel încât judecătorul nu poate examina toate

aspectele avute în vedere de instanțele ce s-au pronunțat anterior.

Tribunalul Iași — Comercial faliment apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție referitoare la *accesul liber la justiție* care garantează părților *dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, urmând să fie respinsă ca atare. Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia sa nr. 247 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Curtea Constituțională a statuat că

prevederile criticate nu încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție. În considerentele acelei decizii, Curtea a statuat că „revizuirea este o cale extraordinară de atac, fiind admisibilă numai în cazurile limitativ prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă. Rațiunea reglementării instituției revizuirii se întemeiază tocmai pe recunoașterea de către legiuitor a situației că și o hotărâre judecătorească poate fi greșită, nu neapărat din motive imputabile instanței de judecată, ipoteză în care trebuie să se dea posibilitatea reformării acesteia.

Competența instanței de revizuire de a schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată este dată tocmai de scopul urmărit de legiuitor, și anume de a se corecta hotărârea respectivă. Astfel, Curtea observă că aceasta nu declanșează un litigiu nou, ci reprezintă o fază procesuală a aceleiași cauze și, în aceste condiții, instanța în cauză trebuie să lămurească și aspectele ce au incidență asupra fondului cauzei ca urmare a admiterii revizuirii.

Faptul că legiuitorul a prevăzut în art. 326 alin. 1 din Codul de procedură civilă că cererea de revizuire se judecă potrivit dispozițiilor prevăzute pentru cererea de chemare în judecată (art. 112 din Codul de procedură civilă) nu poate fi înțeles în

sensul că ne aflăm din nou într-o fază inițială proprie cererii de chemare în judecată, această prevedere precizând doar în mod clar cadrul procesual.

Curtea reține că, în timp ce acțiunea inițială urmărește realizarea unui drept al reclamantului bazat pe motivele de fapt și de drept, cererea de revizuire urmărește reformarea hotărârii definitive și irevocabile, tocmai pentru motivele prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă.

De altfel, judecarea revizuirii se desfășoară numai în cadrul procesual conturat în etapele procesuale anterioare. Astfel, instanța de revizuire va putea admite cererea de revizuire doar dacă aceasta se întemeiază pe prevederile art. 322 din Codul de procedură civilă. Cazurile de revizuire sunt redactate în mod clar, sunt previzibile, precise și neechivoce, astfel încât instanța de judecată are posibilitatea, în mod obiectiv, de a le interpreta și aplica; de asemenea, norma legală în cauză, satisfăcând exigențele mai sus arătate, permite părților să își regleze comportamentul procesual în funcție de aceasta.”

Considerentele acelei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să impună schimbarea jurisprudenței.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, ridicată de Societatea Comercială „Fotbal Club U Craiova” — S.A. în Dosarul nr. 9.917/99/2008 al Tribunalului Iași — Comercial faliment.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

